

ret generende, ret hemmende, og der rejser sig derfor de to Spørgsmaal: Er det ønskeligt og nødvendigt paa dette Omraade at give disse Regler, og har nu dette Lovforslag truffet det rette med Hensyn til disse Regler?

Hvad angaar det første Spørgsmaal, om det er nødvendigt eller ønskeligt, skal jeg først minde om, at Smørret jo efterhaanden er blevet en meget betydelig Faktor i vor Eksport. Medens vi i Femaaret 1890—94 udførte for 88 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Smør i Gennemsnit, ere vi nu i 1910 naaede op til at udføre for 180 Mill. Kr. Smør, og Udførselen har været 89 Mill. kg. Det viser sig altsaa, at vi her staa overfor en Faktor, som er af meget stor Betydning for det økonomiske Liv i vort lille Land. Vi maa erindre, at Bestemmelserne i dette Lovforslag sikkert nok til Dels ere paavirkede af de Klager, der i de senere Tider have været førte over det danske Smør paa det engelske Marked. De Herrer ville erindre, at man læste fra en saa betydningsfuld Person som Konsulent Fabers Side en nærmere Redegørelse for disse Klager. Det er naturligt og rimeligt, at de danske Producenter ere blevne opskræmmede ved at erfare Indholdet af disse Klager, og det er naturligt og rigtigt, at de, der bære Ansvar paa dette Omraade, i første Række den højtærede Minister, derfor ogsaa have følt sig forpligtede til at støtte og hjælpe vor Eksport ved at give Regler, som indeholdes i dette Lovforslag. Hvorvidt nu disse Regler ere de rette og ville føre til det Maal, man har sat sig: at støtte og hjælpe vor Eksport af Smør til Udlandet og ganske særlig til England, derom kan der selvfølgelig være delte Meninger, og der har ogsaa været delte Meninger derom i det andet Ting. Diskussionen har jo været ret langvarig og meget indgaaende, men jeg kan til min Glæde tilføje, at den har været ganske saglig, og at det synes, som om de forskellige Meninger i det andet Ting dog paa Slutningen paa de væsentligste Punkter have bøjet sig imod hinanden.

Jeg hilser derfor dette Lovforslags Fremsættelse for dette Ting med Glæde, fordi jeg tror, at det er rigtigt og nødvendigt, at den højtærede Minister har ønsket at give Regler, som kunde støtte og hjælpe vor Eksport. Jeg nævnedes, at man søgte at naa Maalet ved et fælles, ensartet Mærke for alt dansk Smør, det saakaldte Lurmærke. De nærmere Bestemmelser om dette Mærke findes i §§ 6—12. Jeg skal tillade mig at gøre et Par enkelte Bemærkninger om dette Fællesmærke. Meningerne

have jo været noget delte om, hvorvidt det er den rette Vej at gaa. Jeg har set et Udtryk i det andet Ting som, at man mulig kunde putte hele Lurmærket i Kakkelovnen. Altsaa Enighed har der ikke absolut været om, at det var den rette Vej. Der har ogsaa været anført en Indvending, som jeg ikke kan frakende en vis Betydning, idet man har sagt, at det er en Præmie for de Mejerier, som frembringe mindre godt Smør, og altsaa en Forringelse for de Mejerier, der staa som de bedste Leverandører, som de, der frembringe det bedste Smør, naar man saaledes skærer det alt sammen over een Kam og sætter et fælles Statsmærke paa det alt sammen uden Undtagelse. Man har ønsket, at Køberne i England vedblivende, enten der er Statsmærke eller ej, kunne vide, hvem der er Producenten af det Smør, de købe. Jeg ser nu heller ikke, at der i og for sig er noget i Vejen for, at det kunde ske, at Køberne i England vedblivende kunde vide, hvem der var Producenterne. Der staa ikke noget udtrykkeligt om det i Lovforslaget, men jeg skulde dog i alt Fald ønske at spørge den højtærede Minister, om Bestemmelserne i § 6, andet Stykke, ikke aabne en Udvej i saa Henseende. Der staa nemlig: „Landbrugsministeren kan træffe Bestemmelse om, at der i Forbindelse med Lurmærket skal anvendes forskellige Bogstaver eller Tal eller begge Dele i Forening, og fastsætte de nærmere Regler for Mærkingen.” Jeg ser deri en Mulighed for, at de enkelte Mejerier ved Bogstaver eller Tal kunne vedblive at fastslaa, hvem der er Producenterne. I alt Fald vilde jeg ønske, at det kunde være muligt, at der aabnes en Vej dertil. Jeg finder, at det i og for sig er en rimelig Fordring, at det enkelte Mejeri bør have Ret til gennem Kontrolsedler eller paa anden Maade at anbringe sit Navn eller Mærke, saa at Køberne vide, hvem Producenten er. Jeg har fremhævet denne Indvending mod Lurmærket — idet jeg i øvrigt mener, at man bør slutte sig til dette ensartede og fælles Mærke —, fordi man vel maa erindre, at selv om Staten nok saa meget giver et Fællesmærke, bliver Smørret ikke ens over hele Linien, der bliver selvfølgelig vedblivende produceret Smør af forskellig Kvalitet, noget bedre og noget mindre godt, og jeg finder, som sagt, at det er en rimelig Fordring, at de, som producere bedst Smør, ogsaa vedblivende kunne godtgøre, at det er dem og ingen andre, der have frembragt dette Smør.

Bestemmelserne i § 2 gaa væsentligt ud paa, at Anilinfarver ere forbudte, og at der ikke maa indeholdes andre Konser-